

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: H. Z.**, zastoupen Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1 proti **žalovanému:: Policie České republiky, Služba cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie** se sídlem Olšanská 2, P.O.Box 78, Praha 3, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13.9.2010, č.j. CPR -10834/ČJ-2010-9CPR-V231,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha vydané dne 3.7.2010. č.j. CPPH-13289/ČJ-2010-004003, jímž bylo žalobci podle § 119 odst.1 písm. c) zákona č.326/1999 Sb., uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území České republiky na 6 měsíců. Prvostupňové správní rozhodnutí bylo napadeným odvolacím rozhodnutím změněno toliko tak, že výrok rozhodnutí, kterým byl vyloučen odkladný účinek odvolání, se vypouští.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel žalovaný ze zjištění, že žalobci bylo již dne 10.7.2002 vydáno správní vyhoštění z území České republiky na dobu 5 let , do 10.7.2007. Žalobce ve stanovené lhůtě do 11.7.2002 z území České republiky vycestoval, avšak následně na území ČR pobýval znovu neoprávněně minimálně od 13.7.2006 do 10.7.2007. Na základě této skutečnosti byl dne 14.12.2007 vydán Obvodním soudem pro Prahu 3 trestní příkaz pod sp. zn. 1 T 115/2007, jímž byl žalobce odsouzen pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí , který spáchal tím, že na

území ČR pobýval v době platnosti správního vyhoštění. Žalobci bylo následně vydáno překlenovací vízum s platností do 2.7.2009. Žalobce však byl dne 2.7.2010 zajištěn Policií ČR, neboť se na území ČR zdržoval bez platného víza, a bylo s ním zahájeno v pořadí již druhé řízení o správním vyhoštění. Žalobce v průběhu tohoto řízení uvedl, že si je vědom svého protiprávního jednání, v současné době se zdržuje v Poděbradech, žije s přítelkyní, která se jmenuje S., narodila se ... nebo ... Žalobce rovněž uvedl, že má na území ČR syna, ale jeho mongolské jméno neumí vyslovit, říká mu A.. Na syna mu posílají peníze rodiče z Číny. Vazby k České republice nemá, jako překážku, která by mu znemožňovala jeho vycestování z území ČR, uvedl přítelkyni a syna.

Žalovaný rovněž vycházel ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, podle kterého nebyl shledán důvod znemožňující vycestování žalobce do země jeho státního občanství.

Žalovaný se dále vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, který namítal nesprávnost postupu při vyžádání závazného stanoviska Ministerstva vnitra o možnosti vycestování žalobce do země jeho původu, neboť tvrdil, že toto vyžádání bylo předčasné, když správní orgán 1. stupně dosud dostatečně neshromáždil spisový materiál, neboť ve spise chybělo vyjádření jeho přítelkyně, která je nyní jeho manželkou, a dále namítal, že správní orgán neposuzoval přiměřenost dopadů správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí k uvedeným námitkám žalobce argumentoval tím, že vyžádáním závazného stanoviska Ministerstva vnitra splnil svou povinnost danou ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a dle § 149 odst. 1 cit. zákona byl obsahem závazného stanoviska vázán. Nepřisvědčil námitkám žalobce o narušení jeho soukromých a rodinných vazeb s tím, že dle evidence Policie ČR státní příslušnice Mongolska (manželka) a ani nezletilý S. S., (syn) nemají v rodinných vazbách uvedeného žalobce. Žalovaný poukázal na to, že žalobce teprve až v odvolacím řízení doložil oddací list, z něho vyplynulo, že uzavřel manželství s paní S. v den, kdy podal odvolání proti rozhodnutí o neudělení pobytového povolení. Dále až teprve s doplněním odvolání doručeným správnímu orgánu dne 8.9.2010 žalobce předložil rodný list dítěte ze dne 23.8.2010, ve kterém je zapsán jako otec nezl. S. S., ačkoliv v rodném listě k datu 27.4.2009 ještě zapsán jako otec nebyl. Žalovaný zhodnotil, že uvedená jednání žalobce jsou tak účelově vykonstruována s cílem ovlivnit rozhodnutí správního orgánu, protože byla učiněna až po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Nadto žalovaný uvedl, že správní vyhoštění nebrání žalobcově právu na soukromý život, který nemusí legálně vést výhradně na území České republiky. Žalovaný posoudil, že v tomto případě převážil zájem veřejnosti nad zájmem jednotlivce, když porušení pravidel pobytového režimu na území České republiky představuje skutečné a aktuální ohrožení zájmů společnosti, neboť není ve veřejném zájmu, aby na tomto území pobývali cizinci, kteří se dopouštějí porušování platných právních norem čs. Státu. Žalovaný doplnil, že neexistuje ústavně zaručené právo na pobyt cizinců na území České republiky a že je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka na svém území. Žalovaný dále neuznal námitku odvolání, že nedošlo k opatření dostatečných podkladů pro rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobce v průběhu správního řízení, ač byl dostatečně poučen, nenavrhl, aby se jeho přítelkyně vyjádřila k předmětu řízení jako účastnice řízení a neuvedl ji jako osobu, která by měla být vyrozuměna o jeho zajištění. Kromě uvedeného žalovaný poukázal na pravidla odvolacího řízení, kdy dle § 82 odst. 4 správního řádu odvolací správní orgán přihlíží k novým skutečnostem nebo důkazům jen, pokud je účastník nemohl uplatnit dříve.

Z uvedených důvodů žalovaný toliko napravil výrok rozhodnutí ohledně vyloučení odkladného účinku a rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě namítal nesprávnost, nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění, a to toliko hlediska dopadu tohoto opatření do soukromého a rodinného života žalobce. Poukázal na to, že v průběhu správního řízení doložil, že dne 7.7.2010 uzavřel manželství se svou přítelkyní K. D. S., která je zároveň matkou jeho dítěte. Namítal, že správní orgán 1. stupně zcela nedostatečně zhodnotil dlouhodobost a intenzivnost

tohoto vztahu a nepřihlédl k tomu, že manželka žalobce opustila zemi svého původu, má povolen pobyt na území ČR a nemůže žít v zemi původu žalobce, k níž nemá žádné vztahy a nemá ani relevantní šanci k získání oprávnění k pobytu. Integrace rodiny v ČLR ani v Mongolsku tak není reálná. Podle žalobce správní orgán založil své stanovisko, že vyhoštěním nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého života žalobce, toliko na domněnkách a závazném stanovisku, které je vysoce paušální a neindividualizované. Žalobce vytýkal, že správní orgán nezkoumal vztah manželů a dítěte a žalovaný v odvolacím řízení vycházel toliko z předloženého rodného a oddacího listu a své závěry založil na domněnkách, které nemají oporu ve spisovém materiálu. Žalobce je toho názoru, že vzhledem k trvalosti vztahu a narození dítěte z tohoto vztahu je naplněna dostatečná doba k tomu, aby byl vytvořen trvalý vztah, když účastníci nadto sdílejí společnou domácnost. V souvislosti s uvedenými námitkami žalobce vytýkal, že správní orgán si vyžádal závazné stanovisko ministerstva předčasně, když spisový materiál nebyl kompletní, neboť chyběla podstatná část podkladů, a to vyjádření přítelkyně (manželky) žalobce. Závazné stanovisko tak není objektivní.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření k podané žalobě vyjádřil přesvědčení o zákonnosti svého rozhodnutí a námitky žaloby nepovažoval za oprávněné. Navrhl proto, aby soud podanou žalobu zamítl.

Při jednání před soudem soud provedl opakované dokazování čtením protokolu o vyjádření žalobce ze dne 2.7.2010 učiněném se žalobcem v době jeho zajištění. Zástupce žalobce poukázal na časové poměry vydaného rozhodnutí. Uvedl, že řízení o správním vyhoštění bylo se žalobcem zahájeno 2.7.2010 a již 3.7.2010 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Z toho je patrné, že správní orgán nezohlednil rodinné poměry žalobce, resp. jeho soukromé poměry, že zde měl v té době přítelkyni, dítě, v současné době již má manželku. Postup správního orgánu a jeho rozhodnutí jsou tedy nepřezkoumatelnými, neboť správní orgán měl provést výslech družky (manželky) žalobce z hlediska zásahu do jejího života i života dítěte. Domnívá se, že tedy postup správního orgánu byl veden paušálně s cílem ukončit pobyt žalobce, napadené rozhodnutí je nepřiměřeně poměrům žalobce, neboť manželka a dítě jsou odkázáni na jeho výchovu, nikoliv materiálně, ale z titulu role otce dítěte.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona č. 326/1999 Sb. ve znění platném v rozhodné době policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území až na 3 roky pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. ve znění platném v rozhodné době rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

V dané věci není mezi účastníky řízení sporná otázka, týkající se důvodu vyhoštění, tj., že žalobce v průběhu let od r. 2002 až do doby svého zajištění dne 2.7.2010 pobýval opakovaně na území České republiky neoprávněně, bez platného oprávnění k pobytu, o čemž svědčí opatření přijatá státními orgány České republiky v průběhu těchto let vůči žalobci (správní vyhoštění z r. 2002, soudní trestní příkaz z r.2007, zajištění žalobce v r. 2010). Uvedená zjištění jednoznačně prokazují důvod správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm.c) bod 2. zákona o pobytu cizinců,

který žalobce ve svých námitkách také nikterak nezpochybňuje. Žalobní námitky směřují do posouzení aplikace ust. § 119a odst. 2 cit. zákona za situace, kdy žalobce tvrdí, že si na území České republiky vytvořil a trvalé rodinné vazby.

Zhodnocení, zda u žalobce existují takové okolnosti, které by ve smyslu § 119a odst. 2 zákona představovaly nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce je odvislé od řady hledisek, které soudní judikatura vymezila jako nezbytné pro úvahy orgánů Policie při rozhodování o vyhoštění cizince. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku pod sp. zn. 3As 46/2012 nejprve nastínil, že při posuzování *přiměřenosti dopadů vyhoštění do rodinného nebo soukromého by měla být respektována úprava ES/EU, podle níž má být při rozhodování o vyhoštění občana EU nebo jeho rodinného příslušníka anebo cizince z důvodu veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti zohledněna délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu*. Zmíněnou právní úpravou ES/EU je směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Podle čl. 12 odst. 3 této směrnice platí, že než členské státy učiní rozhodnutí o vyhoštění dlouhodobě pobývajícího rezidenta, přihlédnou k následujícím faktorům:

- a) délka pobytu na jejich území;
- b) věk dané osoby;
- c) následky pro danou osobu a její rodinné příslušníky;
- d) vazba se zemí pobytu nebo neexistence vazeb se zemí původu.

Uvedená hlediska považoval Nejvyšší správní soud rovněž za relevantní k uvážení i u těch cizinců, které nejsou dlouhodobými rezidenty ve smyslu směrnice Rady 2003/109/ES, neboť podle bodu 6 preambule k této směrnici by hlavním kritériem pro získání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta měla být délka pobytu na území členského státu, přičemž pobyt by měl být oprávněný a nepřetržitý (což není v případě žalobce splněno, neboť jeho pobyt na území České republiky z větší části oprávněný nebyl), tato kritéria mohou být přesto pro příslušné správní orgány i soud jistým vodítkem při posuzování dopadu vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince.

I když žalobce pobýval s určitou přestávkou na území České republiky již od r. 2002, jde sice o déletrvající pobyt, nicméně v případě žalobce nemůže být délka pobytu rozhodující vzhledem k tomu, že převážně šlo o pobyt neoprávněný, provázený opatřeními k výjezdu žalobce z České republiky a přerušovaný toliko překlenovacím vízem, takže žalobce se nemohl cítit být silně sociálně „zakořeněn“ v české společnosti. Zároveň z výpovědi žalobce ze dne 2.7.2010, kdy byl zajištěn při krádeži a při opětovném neoprávněném pobytu na území republiky, vyplývá, že v té době, tj. den před uložením správního vyhoštění správním orgánem 1. stupně, měl v České republice přítelkyni jménem S., a syna, kterého oslovuje A. Z podkladů správního řízení nevyplývá, že by žalobce v době zajištění vedl společnou domácnost se svým synem a s jeho matkou – paní K. D. S. (nynější manželkou), která má odlišné jméno i datum narození od přítelkyně, jíž žalobce do protokolu uvedl. Žalobce ani při zajištění nežádal o tom, aby paní K. D. S. byla vyrozuměna o jeho zajištění. Žalobce ani do protokolu neuváděl nic, co by prokazovalo vedení společné domácnosti, v níž by žil se svým synem od jeho narození dne 19.4.2009. Správní soudy v souvislosti s přezkoumáváním rozhodnutí orgánů cizinecké policie ve věcech povolení pobytu cizinců na území České republiky již ve svých rozhodnutích (Městský soud v Praze pod sp. zn. 9Ca 275/2007, publ. Ejk 448/2008 a Nejvyšší správní soud pod č.j. 9 As 6/2010-73, publ. Ej 70/2010) judikovaly, jak je třeba vykládat pojem společná domácnost, což má význam i pro posuzování dlouhodobosti a stálosti rodinného zázemí pro posouzení možnosti vyhoštění. V publikovaných judikátech tyto správní soudy vyslovily, že pod tímto pojmem je třeba rozumět domácnost tvořenou fyzickými osobami, které spolu *trvale žijí a společně uhrazují* náklady na své potřeby.

Uvedené skutečnosti ve spojení s tím, že žalobce až v odvolacím řízení předložil oddací list prokazující uzavření manželství ze dne 7.7.2010, tj. v den, kdy žalobce sepsal odvolání v této věci, dále že až v 2. doplnění odvolání předložil rodný list S. S., v němž je žalobce zapsán jako otec dítěte, ačkoliv předtím ke dni 27.4.2009 (připojeno v 1. doplnění odvolání) zapsán jako otec nebyl, vyvracejí tvrzení o trvalém soužití žalobce se svou rodinou. Nadto nelze přehlédnout, že žalobce vzdor svým tvrzením o soukromém zázemí na území České republiky se po celou dobu pobytu a to nejen od r. 2002, ale i později po narození dítěte v r. 2009 a před vydáním předmětného rozhodnutí o správním vyhoštění nepokusil svůj pobyt zlegalizovat. Z výše uvedeného je patrné, že žalobce neučinil logicky očekávané kroky směřující k integraci rodiny na území České republiky.

Na vztah žalobce k jeho manželce a nezl. synovi tedy není důvod pohlížet jako na vztah, který by byl chráněn článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a který by byl dlouholetou a intenzivní soukromou vazbou zakládající příslušnou míru integrace žalobce a jeho rodiny do české společnosti, sociální a kulturní vazbu na tuto společnost a vazbu se zemí pobytu a který by tak zakládal i soukromý a rodinný život předjímaný pro účely ust. § 119 odst. 2 cit. zákona.

Ze správního spisu je dále zřejmé, že stěžovateli je nyní 39 let, a není tedy ve věku, ve kterém by byl obzvláště zranitelný a je ve věku, kdy si může své pobytové poměry a další život upravit, a to i se svou rodinou. Pokud jde o dopad vyhoštění na rodinné příslušníky, soud poukazuje na skutečnost, že žalobce uzavřel sňatek a nechal se zapsat do rodného listu dítěte až v průběhu odvolacího řízení, což znamená, že zakládal rodinné vztahy, přestože neměl na jisto postaveno, že i nadále bude moci se svou manželkou a synem setrvat na území České republiky. Žalobce tedy argumentuje rodinným životem, ačkoliv manželský svazek a vztah otcovství stvrdil až v době, kdy mu bylo vydáno správní vyhoštění, tedy s rizikem, že rodinný život nebude moci uskutečňovat na území České republiky. Stejně tak jeho manželka věděla o nevyřešených pobytových záležitostech žalobce a musela být srozuměna, že není na jisto postaveno, že žalobce nebude moci na území České republiky rodinný život dále realizovat. Proto lze usuzovat na to, že možné dopady vyhoštění žalobce na rodinný život mohla předpokládat, byla s nimi srozuměna, a proto úvaha o nepřiměřeném dopadu vyhoštění žalobce do života jiných osob na území ČR stěží obстоjí.

Na základě výše uvedených skutečností a pro rozpor mezi zjištěním poměrů žalobce dle výpovědi do protokolu před vydáním prvostupňového rozhodnutí o vyhoštění a mezi poměry dokládanými s podaným odvoláním je nutné rodinné poměry žalobce vyhodnotit sice jako existující, ale nikoliv tak dlouhodobé a silné, které by odůvodňovaly posoudit přijaté opatření – vyhoštění žalobce jako nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce nebo jeho rodiny.

Protože podle § 75 odst. 1 s.r.s. soud přezkoumává rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a k této době nesvědčí žádné skutečnosti a důkazy o trvajícím a skutečně vedeném společném rodinném životě žalobce, neshledal soud důvody pro provedení dalšího dokazování výsledkem manželky žalobce. Je tomu tak proto, že i výpověď manželky žalobce, jakkoliv by prokazovala tvrzení žalobce o rodinném životě, by nebyla zpětně ověřitelná co do faktického naplnění tohoto života a vzhledem k dosavadním zjištěním by nebyla důkazně přínosná.

Uvedený úsudek soudu o nepotřebnosti důkazu výsledkem manželky žalobce souvisí i s nedůvodností námitky žalobce o nedostatečném zjištění stavu věci a předčasnosti závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 2.7.2010. Závazné stanovisko ministerstva k možnosti vycestování žalobce do země jeho státního občanství bylo vydáno podle § 179 zákona o pobytu cizinců a je založeno na posouzení obavy žalobce z návratu do vlasti, na zhodnocení jím tvrzených poměrů na území ČR a na možnosti vést rodinný život mimo území České republiky. Ministerstvo

v uvedeném stanovisku, shodně jako soud dovodilo neprůkaznost dlouhodobého a intenzivního vztahu žalobce k rodině v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva a s tímto závěrem se soud, jak již bylo výše uvedeno ztotožňuje. Nelze tedy přisvědčit žalobci v tom, že skutkový stav ohledně možnosti vycestování byl zjištěn nedostatečně.

Ze všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze shledal, že správní orgány nepochybily ve svém skutkovém a právním posouzení věci, a proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. podanou žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný žádné náklady řízení neúčtoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 26. července 2013

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.